

Toimittajalta.

„Vanha vuosi on kuollut, eläköön uusi vuosi!“

Ja uusi vuosi varmasti elää. Vaikka meistä ihmisistä, jotka tervehdimme sen syntyä, eivät kaikki enää olisikaan „elävitten mailla“, kun vuosi 1925 hautaansa laskeutuu, elää vuosi itse varmasti, kunnes seuraava astuu tilalle.

Nyt kun sen ovi – *janua*, kuten vanhat roomalaiset sanoivat – avautuu, nyt uusi vuosi on edessämme kulkemattomana, tuntemattomana taipaleena. Sen tie nousee ja laskee, kaareutuu ja etenee suorana. Milloin tien yli päivä paistaa, milloin se häviää sumuun. Tähtikirkkaan taivaan alla se tasangon halkaisee, ja metsän pimennossa se myrskyssä kiemurtelee. Ken tuntee sen tuskat, ken sen ilot aavistaa, ja ken on sen askeleita laskenut?

Mutta vaikka uuden vuoden tie astumattomana ja salaperäisenä edessämme makaa, on se varmasti vanhan jatkoa. Nykyhetken haudan yli ojentaa menneisyys kätensä tulevaisuudelle. Mikä tuleva on, on menneen hedelmä siinä elämän puussa, jota aika kasvattaa. Ei ole seurausta ilman syytä eikä syytä ilman alkujuurta.

Pelottomina astumme sentähden kynnyksen yli ja toivorikkain mielin lähdemme uutta tietä taivaltamaan. Ruusunsa uusi vuosi siroittelee jalkaimme eteen ja ristinsä se antaa meille kannettavaksi. Mutta kun unohdamme menneet raskaudet emmekä ikävöi olleita iloja, silloin uudet ruusut meitä loistollaan ja tuoksullaan hurmaavat ja uusi risti on meidän kevyt ja suloinen kantaa.

Ja ihmeellinen on niiden osa, jotka ovat valinneet Mestarein Mestarin oppaakseen ja ystäväkseen! He ovat seuranneet Häntä tähän saakka ja he seuraavat Häntä edelleen. Heidän kulkiessaan Hänen rinnallaan pimeinkin polku valaistuu, myrskyn ääni hiljenee, raskas taakka muuttuu rakkaaksi kantamukseksi, ja ristissä puhkeaa ruusut. Sillä Hänen läsnäolonsa heidän sydämessään on valoa ja lämpöä vuodesta vuoteen ja aikakaudesta aikakauteen. Niin siunatkoon siis Elämän Herra uutta vuotta ja meitä kaikkia, jotka kynnyksen yli astumme!

*

Pian on kulunut ensimmäinen neljännes tätä uutta vuosisataa, sen aamu, sen lapsuus, ja saamme vähitellen alkaa odottaa maailman tunnustavan

aikain viisauden, Kristuksen todellisen sanoman ja madame Blavatskyn teosofisen työn merkityksen. Näin sanoi H. P. Blavatsky Salaisessa Opissa v. 1888: „Sentähden saattaa hyvällä syyllä jo edeltäpäin odottaa, että nämä opit kielletään ja hylätään. Ei kukaan, joka itseään sanoo „oppineeksi“ millään eksaktisen tieteen alalla, julkenisi näitä oppeja vakavasti tutkia. Niille tullaan nauramaan ja ne tulevat muutta mutkitta hylätyiksi tällä vuosisadalla, mutta ainoastaan tällä. Sillä ajanlaskumme 20:nnella vuosisadalla alkavat tiedemiehet tunnustaa, että Salainen Oppi ei ole keksitty eikä liioiteltu, vaan on päinvastoin vain ulkopiirteiltään ilmoitettu, ja viimein, että sen opit ovat *Veeda*-kirjoja aikaisemmat. Ei ole tämä mikään rohkea ennustus, vaan se on lausuttu tosiasioiden tiedon perusteella. Kullakin vuosisadalla tehdään yritys näyttää maailmalle, että salatiede ei ole mikään turha taikausko. Kun kerran ovi saa jäädä vähän raolleen, niin sitä tullaan avaamaan yhä enemmän kunakin uutena vuosisatana. Aika on kypsynyt paljon totisempaan tietoon kuin tähän asti on suotu, vaikka se tieto vieläkin on hyvin rajoitettu“.

Keksintöjä on tehty, havaintoja, löytöjä, jotka vahvistavat Salaisen Opin oppeja ja teorioja, mutta vielä ei tieteellinen maailma ole tunnustanut madame Blavatskyn henkistä asemaa suurena aikamme tietäjänä, vielä se ei ymmärrä, että aikojen aamusta on tällä tähdellä ollut Salainen Veljeskunta viisauden ja tiedon vartijana. Kuitenkin aika tulee, jolloin tämäkin tunnustetaan. Tulee aika, jolloin totuutta tieteellisessäkin maailmassa etsitään niin puhtaalla mielellä, niin vilpittömällä sydämellä, että viisauden aurinko nousee hämmästyneen etsijän sielussa.

*

Australialaisen teosofisen aikakauskirjan *Dawn*'in tämän marraskuun numerossa lausuu toimitus johtavassa artikkelissaan m. m. seuraavaa: „Vielä lyhyt vuosi – ja saamme viettää 50:tä vuosijuhlaa Teosofisen Seuran perustamisesta ja teosofisen liikkeen alkamisesta 19:nnellä vuosisadalla. Viisikymmentä vuotta sitten ja varhemmin ei ollut lihan maailmassa kuin yksi henkilö, joka täydellisesti käsitti, mihin ajan materialismi johtaisi; esiripun takana oli Niitä, jotka liiankin hyvin tiesivät, mitä kohtalokkaita seurauksia siitä olisi. Niinpä he lähettivät länsimaihin sanansaattajan, äänen. Sanoma annettiin kokonaisena ja ehjänä, mutta ne, jotka sen kuulivat, välittivät usein enemmän personallisista asioista kuin ikuisista, ja

tuloksena on ollut sarja katkeria ja usein sydäntäsärkeviä kriisejä, jotka aika ajoittain ovat tuhonneet liikettä.

Silmäilemällä mahdollisimman läheltä teosofisen liikkeen historiaa huomaa selvästi näkyvänä piirteenä, kuinka yhtenäinen ja johdonmukainen H. P. Blavatskyn tuoma sanoma oli. Tutkimalla tarkasti hänen kirjoituksiaan „Paljastetun Isiksen“ esipuheesta lähtien aina viimeiseen aikakauskirja „Luciferia“ varten kirjoitettuun artikkeliin oivaltaa sen tosiseikan, että tässä on ihminen, jolla on elävä sanoma ja selvä käsitys ajan ja tulevien aikojen tärkeimmistä kysymyksistä, ja että hän lausueessaan julki sanomansa – *huolimatta siitä, mitä ken tahansa ja hänelle kuinka läheinen tahansa väittäisi* – ei koskaan käsittänyt väärin sitä oppia sen kokonaisuudessa ja eheydessä, jolle nimi *Teosofia* oli annettu.

H. P. B:n eläessä ja uskomattoman laajalti hänen kuoltuaan kasvoi muutamien hänen seuralaistensa mielissä se ajatus, pelko tai kauhu, että hän ei ollut joka tavalla selvä, johdonmukainen ja rehellinen. H. P. B:ksi tunnetun personallisuuden arvoituksellista mysteriota ei koskaan ole täydelleen ymmärretty; hänen henkinen suuruutensa ja hänen läheisyytensä Mestareihin olivat olleet omiansa herättämään pahimmat luonteen puolet monissa, jotka alitajunnassaan kadehtivat hänen henkisiä varojaan käsittämättä, että hekin saisivat omistaa aivan yhtä paljon, jos he vain olisivat yhtä uskollisia, yhtä luotettavia, yhtä kokonaisia sydämeltään kuin hän. Tänäpäivänä, jolloin hän yhä enemmän peittyi niihin imartelun pilviin, joita uhraillaan hänen n. s. „seuraajilleen“, tänäpäivänä, jolloin niin harvat ymmärtävät, kuinka ehdottoman ainutlaatuinen oli hänen tehtävänsä ja sanomansa, on hyvä muistuttaa mieleen, että hän oli *Valkoisen Looshin yhdeksännentoista vuosisadan sanansaattaja*. Sentähden hänellä ei voinut olla seuraajaa eikä hänen sanomaansa voinut mitään lisätä eikä siitä mitään poistaa. Kun herännyt tutkija vaivaantuu vertaamaan toisiinsa sitä suunnatonta määrää painotuotteita ilman pysyväistä arvoa, jota sen aiheuttajat nimittävät „teosofiseksi kirjallisuudeksi“, ja toiselta puolen „Isistä“ tai *Salaista Oppia*, hän huomaa epäjohdonmukaisuuksia joka sivulla – johdonmukaisuuden puutetta ei ainoastaan Blavatskyn kirjoituksiin verraten, mutta ominaista näille pienemmille kirjoituksille itsessään.“

Dawn on australialaisen Teosofisen Seuran „Loyalty League“ nimisen liiton virallinen julkaisu. Olen suomentanut tähän ylläolevan otteen, koska ilahduttaa nähdä, että teosofisessa maailmassa aletaan vähitellen ymmärtää madame Blavatskyn suurta merkitystä – teosofisellekin liikkeelle. En

kuitenkaan olisi yhtä jyrkkä kuin kirjoittaja toisten teosofisten kirjailijain arvostelemisessa. Onhan heidänkin työnsä hyvä, mikäli se perustuu omakohtaiseen, avomieliseen totuuden etsintään. Ainoastaan jos se poikkeaa teosofisen sanoman alkuperäisistä suuntaviivoista, vähenee sen arvo teosofisena työnä. Jos ainoastaan kääntäisimme madame Blavatskyn kirjoja eri kielille, mutta kukaan ei yksilönä mitään itse yrittäisi, lankeaisimme kuolettavaan „puustavillisuuteen“ ja henki katoaisi teosofisesta liikkeestä. Tässä kuten kaikkialla on löydettävä kultainen keskitie, joka pysyttää hengen elävänä muotojen vaihdellessakin.

*

Suomalainen Ruusu-Risti seuramme on oleellinen osa teosofisesta liikkeestä. Se on teosofisen liikkeen synnyttämä ja kuuluu sen haarautumiin, ollen samalla täysin itsenäinen seura, josta mikään muu seura ei ole vähimmässäkään määrässä vastuunalainen.

Sen nimi viittaa siihen, että se on sukulaisuus-suhteissa toiseenkin liikkeeseen, nim. vanhaan länsimaalaiseen rosenkreutsiläiseen liikkeeseen. Tämä on totta, – sitä enemmän, koska madame Blavatskyn työkin oli rosenkreutsiläistä sanan varsinaisessa merkityksessä, vaikka nimi „teosofia“ valittiin tarkoitusta vastaavampana uuden yrityksen tunnussanaksi. Eksoteerisesti oli näet rosenkreutsiläisyys länsimailla tullut merkitsemään joko samaa kuin alkemia (kullanteko) taikka sitten kristillistä salatietoa, – jota kaikkea se oli vain okkultisessa puolessaan, – ja vain esoteerisesti se oli yleismaailmallista totuuden etsimistä, jolle mikään uskonto tai filosofia ei ollut vierasta. „Teosofia“ sitä vastoin ilmaisi jo paljaana sanana, että se oli „tietoa jumalasta“ tai „jumalallista viisautta“, kuten H. P. Blavatsky sen käänsi, joka viisaus ei tietenkään saattanut olla minkään uskonnon tai kirkon yksityisomaisuutta, vaan ainoastaan tosi tietäjien vartioima ja säilyttämä. Suomen Ruusu-Risti valitsi täten itselleen julkisesti sen nimen, jota madame Blavatsky piti esoteerisena. Siinä emme kuitenkaan olleet tienraivaajina, sillä onhan länsimailla – Europassa ja Amerikassa – useampia seuroja, jotka nimittävät itseään rosenkreutsiläisiksi. Tavallisesti ne – erinäisten todistuskirjain nojalla – sanovat polveutuvansa jostain vanhasta rosenkreutsiläisestä yhtymästä; semmoisia ovat esim. *Societas Rosicruciana* Englannissa ja Amerikassa, *L'ordre kabbalistique de la Rose-Croix* Ranskassa (jos lienee enää elossa), *Ordo*

sanctissimus rubeae crucis Amerikassa ja yleensä n. s. *Ruusu-Risti-ritarin aste* vapaamuurariudessa. Toisia seuroja taas on, jotka eivät vetoa papereihin ja sinetteihin, vaan elävään yhteyteensä todellisten Ruusu-Risti-veljien, s. o. tietäjien eli mestarien, Salaisen Veljeskunnan kanssa. Semmoisia ovat *Antroposofinen Seura* Saksassa y. m., *The Rosicrucian Fellowship* Amerikassa y. m. ja *Ruusu-Risti* Suomessa (jäseniä muuallakin). Nämä kuuluvatkin varsinaisesti teosofiseen liikkeeseen ¹⁾, vaikka Ruusu-Risti lienee ainoa, joka sen avoimesti tunnustaa.

Amerikkalaisen Rosicrucian Fellowship'in virallisen äänenkannattajan *Rays from the Rose Cross* joulukuun numerossa vastaa toimittaja Augusta Foss Heindel (Mrs. Max Heindel) kysymykseen, miksi Rosicrucian Fellowship'illä ei ole mitään näkyvää yhdyssidettä toisten amerikkalaisten rosenkreutsiläisten seurojen kanssa, seuraavasti:

„The Rosicrucian Fellowship on vanhan rosenkreutsiläisen järjestön, jonka päänä on Christian Rosenkreuz, jälleensyntymä. Toisin sanoen, tämä on uudestaan ruumistunut aivan uuteen paikkaan, Yhdysvaltoihin, tuodakseen länsimaalaisen viisauden opetukset länsimaalaisille kansoille, ennenkaikkea Yhdysvaltain kansoille. Sillä ei ole mitään suoranaista yhteyttä yhdenkään rosenkreutsiläisen looshin kanssa missään maailmassa. Se edustaa rosenkreutsiläisen järjestön työssä ihan uutta aloitetta, jota näkymättömiltä tasoilta päin ohjaavat tämän järjestön vanhemmat veljet Christian Rosenkreuzin johdon alla. Toiset rosenkreutsiläiset seurat Yhdysvalloissa väittävät luullaksemme suoraan polveutuvansa nykyään olevista rosenkreutsiläisistä loosheista Englannissa, Ranskassa tai muualla. Ne edustavat, mikäli ovat autentisia, rosenkreutsiläisen järjestön varhempina aikoina alulle panemien toimintojen nykyisiä ilmennysmuotoja.

„The Rosicrucian Fellowship on suoranaudessa yhteydessä rosenkreutsiläisen järjestön eetterisen temppelin kanssa, koska se on tämän järjestön auktorisoima kanava eli väline tälle ajalle. Max Heindel, joka perusti Fellowship'in oli välittömässä yhteydessä järjestön vanhempien veljien kanssa ja otti osaa järjestön kokouksiin eetterisessä temppelissä niinä öinä, jotka kuuluivat hänen ottamiinsa mysteriövihkimyksiinsä.

¹⁾ Samaa saattaa sanoa edellämainituistakin rosenkreutsiläisistä seuroista; ne ovat saaneet herätyksensä teosofiselta liikkeeltä ja elpyneet sen kautta uuteen eloon, mikä kyllä näkyy niiden julkaisemasta kirjallisuudesta.

Vanhempien veljien kautta hän sai välitöntä opastusta Fellowship'in johtoon nähden, jotta sen esittämä kristillinen filosofia tulisi länsimaiden ja lopulta koko maailman yleiseksi tulevaisuuden uskonnoksi. Mrs. Heindel jatkaa työtä hänen aloittamaansa suuntaan.“

Miellyttävien selviä sanoja, jotka *mutatis mutandis* soveltuvat muuallekin!

*

Kolmetoista vuotta sitten (1912) siirtyi Tietäjä, joka seitsemän vuoden aikana oli painettu Helsingissä, Tampereelle, painettavaksi Tampereen silloisessa Sentraalikirjapainossa. Vuodesta 1917 Tampereen Sentraalikirjapaino oli uusissa käsissä ja muutti seuraavana vuonna Jyväskylään, Tietäjä mukana. V. 1920 taas Tietäjä paluumatkalla Helsinkiin painettiin Tampereella, ja v:sta 1921 Tietäjä Ruusu-Ristin nimellä on painettu aluksi Helsingissä, sittemmin Keravalla. Viime kesänä ilmoitti minulle Tampereen Sentraalikirjapainon alkuperäinen omistaja taas perustaneensa kirjapainon vanhalla nimellä Tampereella, kysyen samalla, enkö haluaisi ruveta uudestaan yhteistyöhön. En epäröinyt, sillä kaikki muistoni yhteistyöstä menneiltä vuosilta olivat mitä mieluisinta laatua, ja niin kävi, että Ruusu-Risti, pukeutuen uudestaan vanhan Tietäjän muotoon, samalla on siirtynyt Tietäjän entiseen kirjapainoon. Olkoon nyt tämä uudestaan elpynyt yhteistyö otollinen sekä Tampereen Sentraalikirjapainolle että Ruusu-Ristille!

(*Ruusu-Risti 1925 No 1, Tammikuu, s. 2-9*)